

„Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok, és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek. Vegyétek magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy szelíd vagyok, és alázatos szívű, és megnyugvást találtok lelketeknek. Mert az én igám boldogító, és az én terhem könnyű.” (Mt 11,28-30)

Tavasza van végre! Kint naponta növekednek a kicsi rügyek a fákon, nyílik az aranyeső, dalolnak a madarak. Közben sokan érzik, hogy bent, a lelkükben gyűlnek a sötét fellegek, sőt viharok tombolnak. Sok mindent átértünk az elmúlt egy évben. Folyamatosan küzdünk a bizonytalansággal, a napról-napra változó jövőképpel, az aggodalommal, a veszteségekről nem is beszélve. Helyt kell állni az iskolai követelmények között, az online világban, a határidők rengetegében, amelyek időnként mintha elborítanák még a leginkább igyekvőket is. Beborul a lelkünkben ég, érezzük, hogy kedvetlenek vagyunk, fásultak és leverték. Ha lelkileg kimerülünk, gondjaink vannak, akkor fizikailag is erőtlenné érezzük magunkat, és ha a testünk fárad el, hamarosan lelkileg is leverték, fásultak leszünk. A fáradtsághoz sok minden hozzájárulhat, hiszen „húzzuk az igát” – szoktuk mondani, gondolva a munkára, a hétköznapi terheire. Nem véletlenül hangzik el ez a messiási szózat, sőt hívás Jézus szájából!

Hogy mibe fáradt bele az akkori nép? Abba, hogy a törvény lelki igája elé volt befogva, ami igen-igen nehéz teher! Isten távoli, idegen, megérinthetetlen volt. Akkoriban, ha az Úrra gondoltak, az összevont szemöldökű, törvénykönyvek Istenét látták maguk előtt, aki csak arra vár, hogy hol szegik meg a parancsolatokat. Annyira leszabályozták az élet minden területét a kor kegyesei, hogy aki mindazt meg akarta tartani, állandóan kudarcokkal és büntudattal küszködött.

A ma emberének más a kérdése: *Istennek van-e köze még ehhez a világhoz?* Nagyon távol került Ő sokak hétköznapijaitól! *Mi* irányítjuk az életünket, *mi* döntünk, *mi* küzdünk meg a kihívásokkal. Legtöbbször nem is értik, hogy Istent miért is kellene bevonni, hiszen nincs szükségünk rá, meg nekünk egyedül is! Pedig épp az elmúlt egy év mutatta meg, hogy mégsem így van, hiszen ezzel az alig látható vírus-ellenséggel küzdve kiderült, hogy mennyire tehetetlenek, bizonytalanok és kiszolgáltatottak vagyunk. Nehezen hordozzuk az élet terheit, segítségre van szükségünk. Bizony van iga, és nagyon nehéz húzni, amikor nagy göröngyök vannak a földben! Izzadunk, törünk és fáradunk.

Nem vagyunk benne magunkra hagyva! Jézus velünk együtt húz odalépve hozzánk, beállva mellénk. Ő nem rak ránk fölösleges terheket, hiszen ismer bennünket. Megszabadít, és nyugalmat ad a nehézségek közepette is. Jézus maga is terhet viselt értünk, azt is mondhatnánk, felvette az igát, amit az Atya helyezett rá – értünk. Jézus által derült ki, hogy milyen is az Isten igazán. Olyan, aki a sokszor rossz döntéseket hozó, egoista, kisebbségséggel küzdő, kemény, személyválogató ember felé önzetlenül, szemrehányás vagy kioktatás nélkül szolgál. Jézus magához hív minket, biztatva, bátorítva, hogy a helyünkön, feladatunkat betöltve élhessünk a világban vele, még akkor is, ha vannak terhek, göröngyök és nehézségek a hétköznapiakban: *„Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok, és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek. Vegyétek magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy szelíd vagyok, és alázatos szívű, és megnyugvást találtok lelketeknek. Mert az én igám boldogító, és az én terhem könnyű.” (Mt. 11,28-30) Ámen.*

(Berényiné Csinády Melinda)